

❧ KAPITOLA I ❧

Tak jsem tady, řekla si v duchu Olivia Abbottová, když auto její mámy odjelo od obrubníku.

Olivia stála na chodníku a snad pomilionté si rovnala sukni svých nových růžových šatů. V růžové se většinou cítila skvěle, ale dnes ráno to z nějakého důvodu nefungovalo.

Olivia si přála, aby nebyla tak nervózní. Tohle přece nebylo celostátní kolo soutěže roztleskávaček. Měla před sebou jenom první den v nové škole. V neznámém městě. Ve městě, kde vůbec nikoho neznala.

Byla šíleně vyděšená.

Nebýt toho, že její táta dostal novou práci, vykračovala by si teď klidně před svojí starou školou s Mimi a Karou a zbytkem party. Namísto toho z ní byla nová holka bez kamarádů, která se tady zničehonic objevila tři týdny po začátku školního roku.

Ale Olivia se rozhodla, že navzdory všem nepříznivým okolnostem zkusí celou situaci zvládnout co nejlépe s grácií. Bude to stejné, jako když poprvé jedla suši. Chvilku to bude nepříjemné – neznámé a tak trochu divně zapáchající – ale pak si to zamiluje. Co jiného by nakonec měla dělat? Brečet dokud nepůjde na střední školu?

Olivia se narovnala a dvakrát tleskla, jako když se začíná s roztleskáváním. Pak nasadila úsměv a odvázně vykročila k hlavnímu vchodu.

Budova její staré školy byla moderní krabice natřená kombinací hnusné béžové a hnusné hnědé barvy. To základní škola ve Franklin Grove byla úplně jiná. Vypadala, jako by byla stará snad tisíc let. Po vysokých sloupech u vchodu se vinul břečťan a obrovská dubová vrata vedla do chod-

by tak vysoké, že by se v ní klidně mohla postavit šestnáctičlenná lidská pyramida. Její stará škola byla oblepená plakáty s motivačními hesly, která nedávala žádný smysl, jako třeba: „Žij každý den tak, jako by to bylo dnes!“ Tady byly po stěnách rozvěšené černobílé školní fotografie sahající v podstatě až do doby ledové. Olivia prošla okolo fotky s popiskem „Školní shromáždění 1912“. Zobrazovala spoustu vážně se tvářících studentů v černých pláštích.

Aspoň že ruch na chodbách před první hodinou zněl povědomě: bouchání skříněk, vrzání tenisek, smích. Olivia procházela vším tím okolním shonem. Měla pocit, že je tady mnohem víc gotiků než v její staré škole. Byli stejně černobílí jako fotografie na stěnách: černé oblečení, bledá kůže, těžké černé boty.

Olivia zahlédla svůj odraz ve vitríně. Její šaty se jako duch vznášely před zašlými poháry a tmavým transparentem s nápisem: „DO TOHO, ĎÁBLOVÉ Z FRANKLIN GROVE!“ Snažila se dál usmívat, ale srdce jí pokleslo. Vypadala jako lízátko na hřbitově. Co když sem nikdy nezapadne?

„Prober se,“ ozval se nějaký hlas. Olivia si s úlekem uvědomila, že stojí přímo v cestě jedné gotičce. Rozježený drdol na hlavě jí přidržovala nějaká dřevěná tyčinka – *páni*, pomyslela si Olivia, *jídelní hůlka!* – a na sobě měla černé šaty s elegantní šikmou sukní, která na jedné straně končila těsně nad kolenem a na druhé straně až u kotníku. Olivia se pokusila uhnout a ustoupila o krok doleva, jenže ta holka udělala totéž. Obě ustoupily na stejnou stranu. A pak znovu na druhou. Olivia se omluvně zasmála, ale ta holka si ji dál tiše prohlížela s divným výrazem. Nebyl zlý, to určitě ne. Jednoduše vypadala zvědavě, trochu jako všetečná kočka.

„Můžu...“ začala ta holka a zamračila se. „Jsi tady nová?“

„Jak jsi to poznala?“ zeptala se Olivia v legaci.

„Takže asi hledáš ředitelnu, co?“ odpověděla s tím nejslabším náznakem úsměvu, zrovna když se k nim blížila další gotička v černém tričku s růžovým nápisem „Hop, králíčku, hop!“ a s digitálním foťákem na krku. První holka na ni kývla

a pak Olivii ukázala směr. „Na konec chodby, pak za roh a ředitelna je hned vpravo.“

Olivia tedy šla úplně špatným směrem. „Dík,“ kníkla zakřiknutě. „Jinak bych tu asi tak dlouho bloumala po chodbách a hledala ředitelnu, až by mě poslali do ředitelny za bloumání po chodbách!“

K její úlevě se obě gotičky usmály. Ta s hůlkou ve vlasech se pak na Olivii podívala, jako by se snažila na něco si vzpomenout. Nakonec pokrčila rameny. „No tak hodně štěstí.“ Poté obě odkráčely chodbou.

Ředitelnu našla přesně na tom místě, kam ji ta holka poslala.

„Posaďte se tamhle,“ vyzvala ji šedovlasá sekretářka. „Ředitel Whitehead se vám bude za minutku věnovat.“

Olivia se otočila a uviděla volnou židli hned vedle nějaké holky s dlouhými blondátými vlasy zatočenými do jemných kudrlinek, která si četla tlustou ohmatanou brožovanou knihu. Měla na sobě džíny a žluté tričko a na podlaze u jejích nohou ležela plátěná taška, na jejímž popru-

hu měla připnutou placku s nápisem: „Potomci vetřelců jsou taky lidi.“

Konečně někdo, kdo na sobě nemá nic černého! zaradovala se v duchu Olivia. Šla blíž a natáhla ruku. „Ahoj. Olivia Abbottová.“

Ta holka zvedla oči od knihy. Vypadala zmateně. „Ne, já se jmenuju Camilla. Camilla Edmunsonová.“

Olivia se zasmála. „Ne, já ti chtěla říct, že já jsem Olivia,“ vysvětlila. „Ráda tě poznávám, Camillo.“

Camilla potřásla Olivii rukou s výrazem, který říkal „to jsem ale blbá“. „Promiň. Ale já jsem do téhle knížky *fakt* zažraná.“

Olivia si sedla. „A není to snad to úplně nejlepší? Když tě nějaká knížka pohltí tak, že si připadáš, jako bys byla v úplně jiném světě?“

„Já vím!“ příkyvovala Camilla horlivě. Ukázala jí obálku knihy: *Náhodný výběr* od Coal Knightleyové, druhý díl trilogie Kyborgové. „Už jsi ji četla?“

„Ne. Je dobrá?“ zeptala se Olivia.

„Děláš si srandu?“ vyjekla Camilla. „Čtu ji už potřetí!“

„Tak přesně takhle to já mám s knížkami Hraběte Viry,“ vzdychla Olivia. „Víš co – upíři, pití krve, nařasené límce. Je to taková moje tajná neřest.“

„Neboj,“ zakřenila se Camilla. „Tvoje tajemství u mě bude v bezpečí. Aspoň dokud nikomu neprozradíš, že umím kyborgský jazyk Beta.“

Olivia se zasmála. „Domluveno!“

Vtom se zjevil ředitel, který vypadal jako všichni ředitelé škol: plešatý, košile s krátkým rukávem, nakřivo uvázaná kravata.

„Vy jste Olivia Abbottová?“ oslovil ji. „Vítejte na Franklin Grove.“

Za to, že ji opustila, jakmile vešly do učebny společenských věd, by Ivy Vegová svoji nejlepší kamarádku Sophii Hewittovou nejradši pokousala. No a co že málem přišly pozdě? To snad ještě neznamenalo, že Sophia hned musela zdrhnout do lavice a nechat Ivy postávat ve dveřích právě ve chvíli, kdy podruhé zazvonilo.

Ivy svírala v ruce smaragdový prsten, který měla pověšený na krku, a doufala, že zažene její strach jako nějaký kouzelný amulet. Kéž by. Od chvíle, kdy jim paní Starlingová určila místa k sezení, uběhly už víc než tři týdny, ale Ivy se pořád cítila, jako by se ocitla na přímém slunci bez jakékoli ochrany. Sedět každé dopoledne vedle toho krasavce Brendana Danielse bylo úplné *mučení*. Celkem příjemné mučení, to musela uznat, ale pořád mučení.

Pomaloučku se sunula vpřed, a když se ploužila okolo Sophie, vrhla na ni svůj nejpropracovanější vražedný pohled. Sophia zakoulela očima.

Když se Ivy posadila, vytáhla z drdolu dlouhou dřevěnou hůlku a zpoza svých tmavých vlasů kradmo pokukovala po Brendanovi.

Byl to ve všech ohledech naprosto dokonalý gotik: pokožka barvy čistě bílého mramoru, vystouplé lícní kosti, které vytvářely v jeho tvářích tmavé důlky, kudrnaté černé vlasy po ramena. Srdce se jí zatetelilo. Byla si jistá, že jestli si spolu někdy vymění byt' jediné slůvko, promění se v prach. Brendan si pohrával s mikrotužkou.

Asi propadnu, říkala si Ivy. Jak se mám na cokoli soustředit, když on je tak blízko?

Z rozjímání ji vytrhl zpěvavý hlas. „Až vyhraju konkurz roztleskávaček a stanu se kapitánkou Ďáblů, bude ze mě ta nejlepší roztleskávačka na světě!“ vykřikovala Charlotte Brownová.

Zabijte mě, pomyslela si Ivy. Ivy věděla jen o jediné věci, která byla ještě horší než neopětovaná láska, a to bylo vychloubání Charlotte Brownové.

„Už teď jsem o hodně lepší než moje starší sestra,“ cvrlikala Charlotte, „a ta je něco jako zástupce kapitánky školního týmu franklinské střední.“

„A já bych mohla dělat zástupkyni *tobě,*“ zajásala jedna z Charlottiných kamarádek.

„Já možná žádnou zástupkyni mít *nebudu,*“ odsekla Charlotte chladně.

Dostat místo vedle Brendana Danielse a zemřít studem byla jedna věc. Ale sedět vedle Charlotte Brownové a zemřít nudou během toho jejího nekonečného vychloubáčného plácání, to bylo něco úplně jiného. Charlotte a její kamarádky bez přestání blábolily o konkurzu roztleskávaček už od prvního dne školy.

